

Arrest

nr. 97 056 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2012.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het • grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 21 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te helen U. R. A.(...)
geboren te Nowshera , op (in) (...)1953
van nationaliteit te zijn Pakistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk (1) toekomt, met toepassing van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 14/03/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 13/03/2012 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten en geboren te zijn op (...)1983.

Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 20/03/2012 verklaart betrokkene dat hij op 13/03/2012 Pakistan heeft verlaten en via Duitsland en Nederland naar België is gekomen waar hij op 14/03/2012 asiel vroeg bij de bevoegde instanties. Betrokkene verklaart dat hij reisde met een vals Brits paspoort geregeld door de smokkelaar.

Op 11/05/2012 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 22/06/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening). Hieruit blijkt dat betrokkene wel degelijk beschikte over een paspoort met visum afgeleverd door het Verenigd Koninkrijk dat geldig was op het moment van zijn asielaanvraag in België. Nadat betrokkene met deze gegevens geconfronteerd werd op 18/07/2012, geeft betrokkene toe dat hij inderdaad met zijn eigen paspoort en geldig studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk reisde en er negen maanden verbleef vooraleer hij naar België kwam.

Betrokkene heeft geen specifieke redenen waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wou indienen. Gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene geen redenen te hebben. Het Verenigd Koninkrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zat door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/185/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de instanties in het Verenigd Koninkrijk. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - Indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zullen ten minste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat de aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. (2)''

Op 30 juli 2012 wordt de verzoekende partij naar het Verenigd Koninkrijk overgebracht. De verzoekende partij is zonder verzet vertrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) (*"onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in het Verenigd-Koninkrijk"*).

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"In het kader van haar enig middel aangaande de schending van artikel 3 EVRM verwijst de verzoekende partij enkel naar de algemene toestand in het land van overname, met name het Verenigd Koninkrijk, en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in een land volstaat niet, evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 december 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 23 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 december 2012 opgenomen grond, wenst de verzoekende partij te beklemtonen dat de situatie van de rechtsbescherming in het land naar waar zij wordt gestuurd niet van die aard is dat voldoende bescherming geboden kan worden en volhardt in haar verzoekschrift.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad en verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 23 januari 2013 stelt te volharden in haar verzoekschrift en wenst te beklemtonen dat de situatie van de rechtsbescherming in het land naar waar zij wordt gestuurd niet van die aard is dat voldoende bescherming geboden kan worden, dient erop gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond met betrekking tot haar enig middel, zodat dit betoog aan deze grond geen afbreuk kan doen.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij er nog steeds geheel aan voorbijgaat dat in antwoord op de door de haar naar voor gebrachte uiteenzetting betreffende de situatie van de rechtsbescherming in het land van overname, met name het Verenigd Koninkrijk, - die zij uiteenzet in het kader van een aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM -, in voormelde beschikking immers uitdrukkelijk wordt aangegeven dat een verwijzing naar (algemene rapporten betreffende) de algemene toestand in het land van overname niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM én dat de verzoekende partij evenzeer enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzing ter terechtzitting nog steeds nalaat voornoemd persoonlijk verband aannemelijk te maken of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in de beschikking van 4 december 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 4 december 2012 opgenomen grond ten aanzien van het enig middel aangevoerd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, niet kan worden aangenomen. Hierbij merkt de Raad nog op dat de stukken van het administratief dossier, met name een "*verslag vertrek*" van 30 juli 2012, leren dat de verzoekende partij op voormelde datum zonder verzet is vertrokken naar het Verenigd Koninkrijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET